

El camí de dues vivències: la docència i la investigació universitària

A càrrec de Jordi Garcia i Farrero: jgarciaf@ub.edu

Petita Presentació

Nascut a Barcelona el 14 de juliol de 1980. Llicenciat en Pedagogia l'any 2006. Doctorand, des de l'any 2007, en el programa *Educació i Democràcia* del Departament de Teoria i Història de l'Educació de la Universitat de Barcelona. Professor associat a la Universitat de Barcelona i interí de la Diputació de Barcelona exercint diferents tasques als Serveis Socials d'Atenció Primària de Santa Margarida i els Monjos, Castellví de la Marca i Castellet i La Gornal, municipis ubicats a la comarca de l'Alt Penedès.

Comunicació

Fent ús de la metàfora –prou coneguda– que expressa *camí* com aquells trajectes que va traçant la nostra vida, em dispenso a compartir amb tots vostès dues vivències relacionades amb la Pedagogia: la docència i la investigació. Són considerades *vivències* perquè són *camins* plens de *vida viva* i de sentit pedagògic. Tampoc sabria viure-les d'una altra manera. A més a més, ambdues tenen en comú que estan emmarcades en l'àmbit universitari i que m'acompanya la condició de novell ja que la meua experiència és molt curta. Tot just començo a descobrir i gaudir dels seus passatges.

El primer *camí* seria el de la docència universitària. Des del passat mes de març, sóc professor associat i imparteixo l'assignatura obligatòria de segon cicle *Història de l'Educació a la Catalunya Contemporània* a la Facultat de Pedagogia de la Universitat de Barcelona. És una responsabilitat que m'omple de joia. Encara que la meua investigació té un tarannà més filosòfic, la recerca històrica també és una de les meves especialitats. I concretament, tots aquells esdeveniments polítics, socials i educatius que succeïren durant el segle XX al nostre país. Els quals, són i han estat els principals protagonistes del temari impartit. Durant aquests mesos de docència, hem realitzat un recorregut històric des dels tres discursos que es donaren el segle passat i les seves corresponents conseqüències educatives, les quals demostren que l'evolució de l'ensenyança a casa nostra no és lineal. En primer lloc, trobaríem el que fa referència al tradicionalisme i conservadorisme amb tres moments històrics concrets: la Restauració

Borbònica durant el regnat d'Alfons XIII (1902-1931), la Dictadura de Primo de Rivera (1923-1930) i el Franquisme (1939-1975). Després, seria el que tenia la voluntat de construir un Estat Modern, Liberal i Europeu amb l'obra pedagògica de l'Ajuntament de Barcelona (el Pressupost extraordinari de Cultura de 1908), la Mancomunitat Catalana (1914-1925) i la Generalitat Republicana (1931-1939). I per últim, la proposta del moviment obrer amb la seva estratègia educacional: el model racionalista de Francesc Ferrer i Guàrdia, les experiències sindicals (l'Escola Natura del Clot de Josep Puig Elías), els ateneus (l'Ateneu Popular Enciclopèdic) i les escoles que s'ajustaren a les directrius del CENU (Decret de 27 de juliol de l'any 1936).

En el *camí* de la investigació universitària, trobaríem el principal motiu de l'ús de la metàfora en què encetava aquesta comunicació. La meua recerca estaria ubicada en aquells treballs que, realitzant un important gir hermenèutic, fan possible el retrobament entre el cos i la Pedagogia. Això no obstant, el meu estudi va més enllà d'aquesta relació tants anys ignorada en l'educació i centra tota la seva atenció en la figura del cos en moviment. I concretament, en la seva única manera de desplaçar-se: caminant. A partir d'aquesta activitat, d'aparença prèvia insignificant i de poca entitat, sorgeix tota una idea pedagògica. Destriant tots aquells desplaçaments on arribar al destí o l'assoliment d'objectius externs (desconnectar, aprimar-se...) és el més valuós i fan possible que sigui una activitat objectiva, descobriríem una altra forma de caminar. Bona prova d'això són tots aquells autors que transitaren tota la seva existència i feren dels seus passejos, grans instants de lucidesa: Werner Herzog, Henry David Thoreau, Robert Walser, Walter Benjamin, Baudelaire i sobretot, Friedrich Nietzsche. Uns per la ciutat entre la multitud i altres entre la solitud i la companyia de la naturalesa, construeixen un circular totalment subjectiu amb les següents senyes d'identitat: no es va enlloc però es va a tot arreu ja que tot comença i acaba en un mateix. El destí deixa de ser el més important i el desplaçament –amb tots els esdeveniments que poden succeir– cobra tota la seva rellevància. Just en el moment, que el cos està en moviment, el nostre interior viu una autèntica aventura intel·lectual sense retorn. En definitiva, l'objecte d'estudi de la meua investigació és quan el *caminar esdevé pensament*.